

[Ole Espersen]

sidste ende blev gjort til et politisk ansvar. Bestemmelsen om den humanitære opholdstilladelse, som ministeren kan give, blev naturligvis tiltrådt af hr. Ninn-Hansen. Så hr. Ninn-Hansen har ret: Fra 1983 til 1985, fra 1985 og til nu og indtil videre er det dem, der står bag og vil støtte dette lovforslag, der har ret i, at der ikke er tale om at tilsidesætte nævnet, der er tale om at træffe nogle afgørelser, som i øjeblikket også er politiske afgørelser.

Lad mig så henvise til noget, der nu er væsentligt for os alle sammen, og som justitsministeren også deltager i: arbejdet i EF omkring asyl. Der baserer man sig klart på, at spørgsmålet om asyl er én ting; den endelige afgørelse om opholdstilladelse i øvrigt træffes af et andet organ, og det vil sige af immigrationsministrene, her af justitsministeren og i sidste ende naturligvis af Folketinget.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne anmelde uenighed med justitsministeren med hensyn til den såkaldte særlovgivning, men det skal jeg beskæftige mig med i min ordførertale.

Jeg finder anledning til her og nu at sige tak, til at kvittere for justitsministerens svar på mit spørgsmål for en stund siden, hvor justitsministeren klart bekræftede samme opfattelse, som hans ministeriums lovafdeling er kommet til: at efter en negativ nævnsafgørelse er der adgang til at anke sagen med henblik på humanitær opholdstilladelse, og at det altså ikke er en tilsidesættelse af nævnet at foretage en sådan anke, hvorved det endelige, afsluttende ansvar placeres hos ministeren.

Så kan vi nemlig afslutte den del af sagen, for så er der enighed her, og så er det bevist, at henvendelsen af september i fjor fra de fem partier, som fru Dorte Bennedsen omtalte, og også de forsøg og øvelser, der er i gang nu, ikke på ringeste måde undervurderer, nedvurderer, tilsidesætter nævnet, dets arbejde og dets afgørelser.

Justitsministeren (Engell):

Når jeg beder om ordet igen, er det mere for at sikre, at vi ikke taler forbi hinanden, at vi ved, hvad det er, vi taler om.

Efter loven – og det er selvfølgelig et svar til hr. Arne Melchior – tager nævnet stilling til

asylgrundlaget. Og hvis nævnet giver afslag, kan man rette henvendelse til Justitsministeriet og søge om en humanitær opholdstilladelse, det vil altså sige et opholdsgrundlag, men af andre grunde end det, der indgår i asylvurderingen. Og det nytter jo ikke, at hr. Arne Melchior nærmest fremstiller det, som om – og det gjorde fru Dorte Bennedsen også i sin ordførertale – denne bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2 og nr. 4, er en generalbemyndigelse til justitsministeren, hvorefter han eller hun kan sige: Nu har jeg fået en henvendelse fra et antal partier, så nu giver vi tilladelse til den og den gruppe. For det fremgår udtrykkeligt af forarbejderne til denne bestemmelse – sådan har den også været administreret – at der er et snævert anvendelsesområde, og at det hviler på en grundig, individuel behandling af de enkelte sager. Derfor er det ikke et spørgsmål om, at man siger til en minister: Nu synes vi, du bare skal administrere på en anden måde. Man må tage det op i forbindelse med en lovbehandling og sige: Vi ønsker, at den bestemmelse i loven får et andet anvendelsesområde. Så det er en egentlig lovændring, der er behov for, og ikke blot, at man siger: Hr. minister, administrer en bestemmelse – som i øvrigt i sine forudsætninger har et snævert anvendelsesområde – på en anden måde!

Og så igen den sidste problematik, som hr. Arne Melchior var inde på. Vi har fra Justitsministeriets side afgivet et svar, som Retsudvalget har fået i forbindelse med det, der er blevet kaldt § 31-problematikken. Det fremgår klart af Justitsministeriets svar, at man naturligvis fra myndighedernes side og herunder også fra justitsministerens side skal være opmærksom på den særlige bestemmelse, forstået på den måde, at man ikke må sende mennesker tilbage i strid med FN's flygtningekonvention, typisk en situation, hvor der imellem afgørelser i nævnet vil kunne gå lang tid eller et stykke tid, eller der kan opstå en ny politisk situation, og hvor praksis har været den, at man så beder om en fornyet vurdering i Flygtningesnævnet, og det er præcis også det, der er sket i forbindelse med palæstinensersagerne. Det er vigtigt at holde disse elementer adskilte, så vi ikke blander det hele sammen i udlændingeloven.

(Kort bemærkning).